

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficultatis 3. An unitas possit præscindi ab Ente?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

unum aliquid ratione nexus & adstrictionis plurium; quale unum est in composito substantiali, personali, accidentali, & huc etiam revocari potest unio (si detur) continuationis. III. Cum accipitur unum transcendente pro passione necessaria Entis, Unum per convenientiam debet esse quid positivum: ratio; quia nihil aliud est, quam v. g. animal & animal, homo & homo, & formaliter est dualitas, v. g. hominum, quæ omnia, sunt quid, secundum formalitatem objectivam, positivum; quia in quacunque formalitate importabili, relucet entitas & entitas. Unum etiam sumptum pro nexu, importat aliquid positivum, quia importat aliquid modale & entitativum. Continuatio etiam est aliquid positivum, quia est ad maximum negatio negationis, quia est negatio terminorum, termini autem sunt negatio ulterioris extensionis. Unum tamen transcendente debet esse negativum quid, quia licet secundum rectum, positivum sit, pro connotato tamen dicit indivisionem in se, quæ indivisio, secundum objectivam in se spectatam formalitatem, quod non debeat esse quid positivum, ostendunt rationes adlatæ, & quod ne quidquam positivum adeoque entitativum involvat, ut involvunt, aliæ species unius.

INSTAT III. Etiam ipsa plura dicunt entitates, sed cum negatione unitatis, & tamen plura, sunt quid positivum, ergo etiam & ens dicens negationem divisionis in se, erit aliquid positivum.

RESPONDETUR. Si sumantur plura, in quantum negantia unitatem, sumptam pro nexu illo, sic sunt quid negativum. Sed si sumantur prout negant unitatem illam transcendentem, sic sunt quid positivum, sunt enim mera dualitas, v. g. entium, & negatio negationis, quia illius indivisionis negatio.

Punctum Difficultatis 3.

An Unitas possit præscindi ab Ente?

ASSERO I. *Unum ut sic, posse præscindi ab hoc & hoc in particulari uno.* Quia paritas est in uno comparato ad sua inferiora, ut animali, comparato ad sua.

ASSERO II. *Ratio unius non potest præscindi ab illis pluribus, in qua divisionem, negat unitas.*

RATIO. Tum quia respectivum ut sic, non potest à suo termino præscindi. Ergo neque negatio divisionis in plura, ab illis terminis, hoc est pluribus. Tum quia negatio divisionis, & negatio pluralitatis, à se præscindere non possunt, habent enim se sicut Synonyma, sed negatio etiam pluralitatis, non potest præscindere à pluribus, quomodo enim esset negatio pluralitatis sine pluribus, ergo neque etiam negatio divisionis præscinderet à pluribus, cum synonymè differat à negatione pluralitatis. Tum quia quæcunque ratio ostendat aliqua duo inter se præscindere non posse, eadem ostendat, neque unitatem,

præscindere ab illis pluribus, in quæ divisionem negat.

ASSERO II. *Unitatem secundum id quod subest nostris conceptibus, posse præscindere ab ente,* dixi secundum quod subest nostris conceptibus, quia secundum id quod in re est, est ipsum ens, ens autem à seipso non præscindit.

RATIO ASSERTI. Tum quia ea omnia quæ non habent easdem definitiones præscindunt objectivè, ut ex alibi dictis, constat. Jam autem entis definitio ut sic, non est definitio unitatis, ut formaliter acceptæ. Tum quia positivum & negativum præscindere à se possunt, ens autem & unitas prout subsunt nostris conceptibus, habent se sicut positivum & negativum. Tum quia conceptus ejus, ad quod aliquid attribuitur, non est conceptus attributi, aliàs utrumque ad invicem esset attributum, sicut ad invicem idem sunt, ensis & fræmea, fræmea & ensis, jam autem unitas, est attributum entis.

DICES I. Cum Oviedo. Ratio illa præcisa, esset formalissimè ens, secundum conceptum objectivum, ergo ab ente non præscinderet. Antecedens probatur. Illa ratio præcisa, haberet adhuc prædicata sua essentialia propria ex vi quorum constitueretur, ergo ratione sui haberet essentiam condistinctam ab essentia entis rationis, Ergo adhuc haberet aptitudinem ad existendum, in qua consistit ratio entis.

RESPONDETUR. Posito quod conceptus unius, sit formalissimè negativus, falsum est Antecedens: & licet haberet prædicata sui constitutiva, essent tamen non positiva, sed negativa. Neque tamen inde sequeretur, illam rationem futuram esse ens rationis, non enim illa prædicata rationis illius negativæ, importarent disconnectionem, qualem important prædicata entis rationis. Supponit etiam hoc argumentum quod ratio entis primò explicetur per aptitudines ad existendum, quod falsum est. Sed posito etiam quod conceptus unitatis, stet in aliquo positivo, sequetur hoc solum, quod à ratione particulari entis, unitas præscindere non possit, sed non sequetur quod præscindere non possit, à ratione communi, entis ut sic. Et licet unitas prout comparata ad statum realem, dicat aptitudinem ad existendum, quia tamen ab hoc ordine præscindere potest, sicut & ab ipsa existentia, ideo posset etiam præscindere ab Ente unum, quamvis unitas esset aliquid positivum.

DICES II. Cum eodem. Conceptus cujusvis entis, v. g. conceptus essentialis hominis, ab omni alio præcise, dicit entitatem hominis, qui per se est animal rationale, & per suam entitatem, habet non esse equum, sicut per suam entitatem habet esse hominem, ergo non per aliud ab ipso.

RESPONDETUR. Unitas si comparatur ad ens, non ita se habet ac animal rationale ad hominem, quia unitas, non est definitio entis, sicut

† G 2 ani-

animal rationale, est definitio hominis. Quando autem concipio hominē, licet in re ipse dicat non esse equequum, tamē possum præscindere formalitatem hominis, non attingendo in illo pro illo statu intentionali negationem equi, adeoque præscindendo ab illa. Ergo etiam possum præscindere, negationē divisionis ab Ente.

INSTAT I. idem. Ratio formalis unius & ratio formalis entis, sunt reales & formaliter distinctæ, ergo sunt entia formaliter, seu per rationem distincta, in ratione talium entium, non verò in ratione entium, cum utrumque sit ens; ergo neutrum illorum, est ens ut sic.

RESPONDETUR imprimis. Hoc argumentum non inferre intentum, quòd scilicet unum non præscindat ab ente. Deinde immeritò supponit, quòd unitas talitatem entis importet, cum potius sit quid negativum, ut supra probatum. Sed posito etiam quòd unitas importet talitatem entis, hoc ipso quòd neutrum illorum ut concedit arguens sit ens ut sic, utrumque illorum præscindit ab ente ut sic, quod sufficit ad verificandum assertum.

INSTAT II. Quod est attributum entis, debet esse attributum cujuscunque entis, sed illa ratio præcisa unius, non est attributum sui ipsius, ergo alicujus entis, ergo ab illo non præscindetur.

RESPONDETUR. Multa supponit instantia quæ non convincunt. Supponit unitatem præcisam esse ens, cum sit formaliter quid negativum. Supponit quòd ipsa ratio attributi, non possit præscindi ab uno, si autem præscindatur sic sumpta ratio, non est necesse ut sic sumpta sit attributum, vel alicujus, vel sui ipsius. Rursus quòd est attributum entis pro statu physico & reali, debet esse attributum cujuscunque entis, non autem debet esse attributum pro omni statu intentionali & Metaphysico. Denique alia est quæstio: an ratio unius ut sic, sit attributum, deque hac loquitur objectio, & alia est quæstio: an à ratione communis entis, possit præscindi ratio communis unius, de quo solo procedit assertum, nec tangitur ab objectione.

DICES III. cum Arria. Quicquid est in Petro, distinguitur à Paulo & Deo, quod pluribus probat, sed si ratio entis objectivè præcisa, non est per se una, & distincta à quolibet alio, quantumvis identificetur cum unitate, non posset reddi distincta & una in Petro, quia unitas, subiecto non potest provenire, à forma, ergo se ipsa objectivè est una, nec potest præscindi ab entitate.

RESPONDETUR. Concedo totam primam propositionem, quia non agit de formalitatibus prout subsunt nostris intentionibus. Ad secundam dico, quòd ratio præcisa entis objectivè spectata, pro illo statu intentionali, neque importet negationem divisionis, nec illam neget. Dico rursus rationem præcisam entis, distinctam esse à quolibet alio, non per formaliter

importatam negationem divisionis, adeoque non per formalitatem unitatis, à qua tunc præscindit, sed ex non respondentia diversarum à se formalitatum, distinguetur; à Paulo & Deo, quia illæ formalitates non respondent, cum concipitur ratio præcisa entis ut sic. Post hæc autem omnia, nego illam propositionem: non posse scilicet præscindi rationem unius ab entitate, licet autem unitas non possit provenire à forma realiter vel modaliter distincta, cur non poterit provenire à formā, per rationem distincta.

INSTAT. Natura divina ex se est una quamvis per identitatem uniatur personalitatibus realiter distinctis, nec per hoc redditur natura multiplex, nec personæ redduntur una persona. Ergo unitas non potest provenire à forma realiter identificata, objectivè tamen distincta. Ergo si ens habet unitatem, non habet illam per aliquid saltem objectivè à se distinctum. Ergo ens non potest objectivè ab unitate præscindi.

RESPONDETUR. Non inferri exinde, si possit præscindi objectivè ens ab uno, hoc ipso jam identificatam naturam personis tribus, fore trinam, vel personas tres identificatas naturæ, fore unam personam. Quod autem natura non fiat trina vel personæ tres, non sequuntur in unitate conditionem naturæ quæ est una, referri id debet in intercedentem illic distinctionem virtutalem in ordine ad prædicata primò intentionalia, vi cujus nec plurificabitur natura, plurificatis personis, nec Personæ reddentur una Persona, ab unitate naturæ. Concesso itaque Antecedente nego Consequentiam.

DICES IV. cum eodem. Albedo licet possit denominare subiectum album, non potest tamen subiectam facere albedinem, est enim album concretum, quod significat duo, formam & subiectum. Jam autem subiectum, esse distinctum ab alio, seu non esse aliud, non est conceptus compositus, nec quid concretum. Ergo non potest reddi subiectum distinctum, per formam illi unitam; ergo unitas non potest competere ab aliquo distincto; ergo id ens habebit à se ipso formaliter, ergo ens non distinguetur objectivè ab uno.

RESPONDETUR. Album est concretum physicum, quod semper importat duo physica, licet unita, si importat duo physica, unum non identificatur alteri, nec facit illud tale formaliter, quale est ipsum, & ita albedo non facit parietem albedinem; jam autem unum & distinctum, est concretum metaphysicum, quod importare potest identitatem cum subiecto, esseq; distinctum ab illo, per rationem fundantem præcisionem objectivam. Quo posito nego ultimam consequentiam, quod ens objectivè non distinguitur ab uno.

DICES V. Animal etiam prout præcisum à differentiis non est lapis, ergo & ens prout præcisum

cisum ab unitate, non est aliud à se nec est multiplex, ergo adhuc unum.

RESPONDETUR. Si inquiratur Antecedentis ratio, cur animal prout præcisum à differentiis non sit lapis, hæc erit, quia definitio animalis, non est definitio lapidis, cum ergo etiam definitio entis ut sic, non sit definitio unitatis, ut sic, fit ut adhuc ista præscindi debeant; ens autem ipsum præcisum, præscindit, prout subest nostris conceptibus, ab hoc ipso: non est aliud, licet in re, non sit aliud, præscindit etiam ab hoc, quod est multiplex esse, consequenter cum præscindat prout subest nostris conceptibus, ab hoc: non est aliud, prout subest nostris conceptibus, non est unum Formaliter.

Punctum Difficultatis 4.

*Quotuplex sit unitas, in particulari?
quid hæceitas?*

DE unitate universalis, formali, convenientis, egi in Logicis, de transcendentali hic immediate. De unitate per se, & unitate per accidens, innui aliquid in Physicis & nunc dico. Illud est unum per accidens, quod in re est multiplex, moralem autem vel artificialem habet unitatem. Moralem unitatem habet exercitus unus, artificialem domus. Unum autem per se, est unum simpliciter, vel ratione identitatis, ut sunt unum simpliciter substantiæ spirituales & entia simplicia, vel ratione ordinis essentialis proportionalis, qualis est unitas in composito ratione materiæ & formæ substantialis, inter quæ reperitur ordo essentialis; quia autem utrumque est substantia; est ordo ille proportionalis, vel ratione ordinis essentialis simpliciter; nam etiam inter materiam & albedinem est unum per se, licet accidentale, ordinariè tamen unum per se, supponit pro illis inter se ordinatis proportionalibus. Vel certe utrum per se, est ratione continuationis, & sic unum per se est ignis, aqua, aliq; homogenea substantialia, dixi substantialia, quia non dicitur albedo esse unum per se, quamvis partes illius, sint homogeneæ. De unitate individuali seu hæceitate.

ASSERO I. *Non esse idem formaliter, unitatem hæceitatis, & unitatem transcendentalem.* Tum quia Unitas hæceitatis, est inferior unitate specifica, illamq; ultimo contrahens, cum tamen etiam abstractissimæ rationes, dicant unitatem transcendentalem. Tum quia Unitas transcendentalis, est attributum entis ut sic, unitas individualis, non est attributum ut sic, cum multa participent de ente ut sic, sintq; ens formaliter & unum formaliter, sine eo quod sint unum individualiter, qualia sunt genera & differentiæ genericæ speciesq; quæ tales. Tū quia unitas illa hæceitatis, coincidens cum unitate transcendentali, vel

est quid posterius specie quàm ultimo contrahit, vel prius, si posterius, ergo non est transcendentalis, quia hæc sequitur conditionem entis, quod est prius specie, si prius specie, ergo non est unitas hæceitatis, quia individua, adeoque rationes illorum constitutivæ, sunt posteriora speciebus, cum sint inferiora specierum.

ASSERO II. *Principium formale & rationem constitutivam hæceitatis non esse collectionem accidentium.* Ratio. Quia secretis omnibus accidentibus, & annihilatis, potest manere substantia eadem, de qua quæro: an sit hæc quæ fuit vel non? si est hæc quæ fuit, ergo secretis omnibus accidentibus, convenit illi hæceitas. Si non est hæc, ergo non manet eadem quæ fuit, quia esse eandem & hanc, verbis differunt, & tamen manere eandem ponit suppositio. Deinde nisi des processum in infinitum, ipsa accidentia in particulari non sunt individua per collectionem accidentium, ergo & in præsentem idem dicendum.

ASSERO III. *Principium individuationis, non esse materiam signatam.* Nomine materiæ signatæ, intelligunt Thomistæ materiam primam quantitate affectam. Ratio. Tum quia vel cujuscunque individuationis est principium materiæ signata, vel talis in particulari; si primum. Ergo cum Deo; Angelis, animæ rationali, non competat ratio materiæ quantitate affectæ, nec competet illis hæceitas; si dicatur secundum. Ergo non responderetur ad statum quæstionis; quia hic quæritur de principio individuationis ut sic. Tum quia collectio accidentium non est principium individuationis, ergo nec materiæ signatæ; nam pro utraque parte eadem rationes applicari possunt. Tum quia si materiæ signata est principium individuationis, vel est principium tunc cum est unita, vel cum non est unita? si tunc non, nisi cum est unita, ergo animæ separatæ non sunt individua; si autem etiam, cum est non unita, ergo formæ ordinatæ ad eandem materiam signatam, omnes eadem erunt numero, idemq; erit numero, calor, color, siccitas humiditas & quæ recipi possunt in eadem parte materiæ signatæ. Et certe de ipsâ materiâ, & de ipso signante, hoc est quantitate, quærete restat, undenam individuentur?

ARISTOTELES & S. THOM. Qui in oppositum citantur loquuntur de materiæ signatæ, tanquam signo manifestiori individuationis, quoad nos, vel loquuntur de materiæ metaphysicâ h. e. ipso toto, quod recipit ex modo concipiendi individuationem, tot enim sunt individua, quot tota, quæ ipsa tota exigunt individuationem, suntque radix hæceitatis adeoque principium illius. Quamvis autem non individuentur accidentia à materiæ signatæ, nondum sequitur duo accidentia solo numero distincta, posse esse in eodem subjecto, quia otiositas alterius, deponit unitatem accidentis.

ASSERO IV. *Hæceitatem & unitatem individua-*

† G 3

dualem